

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 122/2506

พนักงานอัยการกรมอัยการโจทก์ นายเชาว์ หรือเชาวน์ แซ่ลี หรือลีระวิชย์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 342, ป.อ. มาตรา 343,
พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

ไม่ได้แสดงตนเป็นคนอื่น เป็นแต่เพียงแสดงฐานะของตนเองเป็นเท็จ ไม่เป็นความผิดตาม มาตรา 342(1) ไม่ได้หลอกลวงประชาชน หากแต่หลอกลวงผู้เสียหายผู้เดียวเป็นความผิดตาม มาตรา 341 ไม่ใช่ มาตรา 343วรรคต้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า ก. เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2502 เวลากลางวันจำเลยกับพวก ที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง บังอาจร่วมกัน โดยทุจริตหลอกลวงนายจ้วงเซ็ง แซ่ลี ด้วยแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่าบริษัทสากล เอนเตอร์ไพรส์ จำกัด โดยจำเลยกับพวกเป็นผู้จัดการตัวแทนบริษัทขอซื้อเครื่องอาหัลยรถยนต์ยี่ห้อ ดอดจ์ 2 เครื่อง และเครื่องอะไหล่รถยนต์ยี่ห้อเซฟ 1 เครื่อง รวม 3 เครื่อง เป็นเงิน 15,200 บาท นายจ้วงเซ็ง แซ่ลี หลงเชื่อจึงได้ส่งมอบเครื่องอะไหล่รถยนต์ 3 เครื่อง ให้แก่จำเลยกับพวกไป ซึ่ง ความจริงซื้อหรือยี่ห้อที่จำเลยกับพวกกล่าวอ้างมิได้เป็นบริษัทจำกัดข. ในวันเวลาที่กล่าวในข้อ ก. จำเลยกับพวกได้บังอาจร่วมกันออกเช็คธนาคารศรีนคร จำกัด สาขาสามแยก สั่งจ่ายเงินสด 15,200 บาท มอบให้แก่ นายจ้วงเซ็ง แซ่ลี เป็นการชำระราคาสินค้า แต่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยเงินในบัญชีไม่พอจ่าย ทั้งนี้โดยจำเลยกับพวกมีเจตนาทุจริตได้ออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้นเหตุเกิดที่ตำบลสุริวงค์ อำเภอบางรัก และตำบลลาดน้อย อำเภอ สัมพันธวงศ์ จังหวัดพระนคร ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 341, 342, 343 พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 จำเลยให้การ รับสารภาพตามฟ้องศาลอาญาพิพากษาว่าจำเลยมีผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342, 343 และพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 3 แต่การกระทำ นี้ต่อเนื่องเป็นกรรมเดียวกันจึงให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342, 343 อันเป็นบท หนัก ให้จำคุกจำเลย 4 เดือน จำเลยรับสารภาพโดยดี ปราบลัดโทษตามมาตรา 78 กึ่งหนึ่งคงจำคุก 2 เดือนโจทก์อุทธรณ์ว่า ศาลอาญาลงโทษต่ำกว่าอัตราโทษอย่างต่ำที่กฎหมายกำหนดไว้ ศาลอุทธรณ์เห็นว่า ความผิดของจำเลยไม่เข้าเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342(1) เพราะจำเลยมิได้แสดงตนว่าเป็นคนอื่นแต่ประการใด จำเลยคงมีผิดตามมาตรา 343 วรรคต้น เท่านั้นจึงพิพากษาแก้เฉพาะความผิดว่า จำเลยมีผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 343 วรรคต้น นอกจากนี้ที่แก้แล้วคงเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโจทก์ฎีกาว่า จำเลยได้ แสดงตนเป็นคนอื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342(1) ขอให้ลงโทษจำเลยให้สูงขึ้น ศาลฎีกาได้ประชุมปรึกษาคดีนี้แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามมาตรา 343 วรรคต้น นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยเพราะจำเลยมิได้หลอกลวงประชาชน จำเลยหลอกลวง ผู้เสียหายแต่ผู้เดียวเท่านั้นส่วนที่โจทก์ฎีกาว่าความผิดของจำเลยต้องด้วยมาตรา 342(1) นั้น ศาลฎีกาได้ประชุมใหญ่แล้ว เห็นว่า เรื่องนี้จำเลยมิได้แสดงตนเป็นคนอื่นแต่อย่างใด เป็นเพียง

จำเลยแสดงฐานะของจำเลยอันเป็นเท็จว่าจำเลยเป็นผู้จัดการบริษัทสากลเอนเตอร์ไพรส์ จำกัด
เท่านี้การกระทำของจำเลยจึงไม่เข้าเกณฑ์ผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 342(1)
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1784/2493 ซึ่งโจทก์อ้างมานั้น ข้อเท็จจริงไม่ตรงกับคดีนี้ จำเลยควรมีความผิด
ตามมาตรา 341อย่างไรก็ดี ศาลฎีกาเห็นว่า เมื่อพิจารณาถึงการกระทำของจำเลยแล้ว ที่ศาลชั้นต้น
และศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยมาเพียงจำคุกสองเดือนเมื่อลดฐานปรานีแล้วนั้น ต่ำเกินไป จึง
พิพากษาแก้ว่า จำเลยมีผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ให้ลงโทษจำคุกจำเลยไว้ 8
เดือนลดฐานรับสารภาพให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลย 4 เดือน

องค์คณะ

บวรภัทร์จรรยาวัตร · สัณญา ธรรมศักดิ์ · สอาด นาวิเจริญ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/122/2506>